

речъ предъ сбралитѣ се селяни, на които обяснява, че сж дошли да се борятъ за свободата на народа.

— Това е знамето на свободата. Вие всички се намирате подъ негова защита.

Народътъ ликува. Той не вѣрва на очитѣ си:

— Боже, мили Боже! Я гледайте каква хубава българска войска сме имали. Като че сж ангели! Господъ и света Богородица да ги поживятъ. Блазе на тия майки, които сж ги родили и отхранили — въздишатъ въ умиление женитѣ наоколо.

— Днешната света Недѣля да ви е на помощъ. Отървахте ни да работимъ на тоя изедникъ — бея, — се обаждатъ други.

А беятъ, който присжтствувалъ на това тържество, който могълъ цѣло село да накара да му работи ангария, сега самъ носи съ две голѣми бѣкели вода да пои момчетата.

Следъ като накарватъ беятъ да се закълне въ своята мохамеданска вѣра, че нѣма да кара селянитѣ въ празникъ да му работятъ ангария, взематъ се охраненитѣ му атове и 5-6 коли, качватъ се войводитѣ на конетѣ, тржбачътъ отъ Сливенъ надува бунтовната тржба и юнацитѣ тържествено потеглятъ къмъ Караисенъ, оставяйки освободеното село следъ себе си.